

uitos ac reluctantes eo adduci posse, vt ad ebrietatem vsque se ingurgitent, ac potu repleant. Modo illis serio constitutum sit, sibi temperare a potu liberaliori, non temere erit, qui eos cogat, aut si dentur homines tum barbari & humanitatis expertes, quiduis potius patiendum, quam vt illorum voluntati obtemperemus.

§. VIII. Quod autem a magistratu ebrietas quoque puniri & possit, & debeat, ita euinco. Concedent, ciuiliū rerum periti, ea crimina puniēda esse a magistratu, a quibus magna reipublicae imminēt pericula. Namque ad ciuitatis cum primis salutem felicitatemque, quae a summis imperantibus infliguntur, comparatae sunt poenae. Ab ebrietate autem maxima in rempublicam redundare damna, tam, vt opinor, manifestum est, vt probatione non indigeat. Namque per eam, praesertim saepius repetitam, & mentis & corporis debilitantur vires, bona dissipantur, & in eam demum coniciuntur homines sortem, vt onus potius patriae sint, quam ornamentum aut praesidium. Praeterea, quid non designat ebrietas? lites, iurgia, homicidia, scortationes, adulteria, nonne plerumque ebrietati originem debent? Atque haec incommoda qui leuia dixerit, quid salus, quid felicitas reipublicae sit, ignorare mihi videtur. Notum est illud ARISTOPHANIS: *potasse valde noxium est: vinum facit pultare ianuam, & fores confringere, tum pendere aera post solutam crapulam.*

§. IX. Nec desunt exempla gentium, apud quas ebrietas punita fuit. Inter leges, quas MINOS Cretensibus dedit, haec quoque fuit: *μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην, non com-
potare inuicem, usque ad ebrietatem.* †† Muhamedem quoque †† vid. *Pla-*
impostorem affectis suis vini vsum interdixisse constat, non *to in Minoe*
alia vt ego arbitror, causā inducētum, quam quod callidus *p. 507.*
homo probe videret, diuturnum, quod moliebatur, impe-
rium esse non posse, si ebrietate ad maxima scelera perpetranda, subinde ciues pellicerentur. Afferit quidem alias causas ex ipsis doctrinae Muhamedanae interpretibus LVDOL-
CVS MARRACCIVS, †† quarum vna tamen, quod in vino
plus

†† in *Prodromo ad refutat. Alcorani part. IV. Cap. XIV. p. 241. seq.*